

1. Vég-te-len ir-gal-mú Is-ten, hoz-zád ki-ál-tok,
 E nagy mélység-ek-ből sza-ba-du-lást kí-vá-nok;
 Értsd meg ké-ré-si-met, ér-jék fü-le-i-det
 Eny-nyi sok zo-ko-gá-sok.

2. Igazságod szerint ha cselekedel velünk, / Ha mind számontartod, amit ellened vétünk: / Senki nem állhatja súlyos kezed miatt, / Tőled ha büntettettünk.
3. Fölötte bőséges nálad a kegyelmesség, / Atyai kegyesség, szelíd engedelmesség, / Néked hát szentektől s földi emberektől / Adasék nagy tisztesség.
4. Az Urat óhajtom, várja lelkem az Urat, / Szívem szomjúhozván, hogy mutassa jóvoltát; / Igéjéből értem, melyben reménységem: / Nem vonja meg irgalmát.
5. Lelkem az Úr Istent buzgósággal óhajtja, / Mint éjjeli strázsa napköltét alig várja, / Reggelről reggelre, estéről estére / Szívem Istent úgy várja.
6. Valakik az Úrnak választott szenti vagytok, / Egyedül csak benne legyen bizodalmatok, / Mert ő nála váltság, vagyon irgalmasság, / Ő lesz nektek Atyátok.
7. Izráelt megváltja és a keresztyénséget, / Hívek seregének megbocsátja vétküket, / Minden nyavalyából, az örök halálból / Kimentí a lelküket.